

kročení úřadů v o d o p r á v n í c h snaže se příslušnost jejich vyvoditi toliko z ustanovení § 4 lit. b) a d) a § 75 v. z.

Č. 2628.

Pozemková reforma: I při velkostatku náležejícím dvěma spoluvlastníkům jest při výpočtu hektarového příspěvku odečísti toliko jednou 250 ha, dokud není rozhodnuo o propuštění větší výměry ze záboru podle § 11 zák. zábor.

(Nález ze dne 11. září 1923 č. 14.906.)

V ě c: Dr. Zdeněk Z. v B. a Josef Z. v Č. proti státnímu pozemkovému úřadu (rada Kovařík) o hektarový příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — —

Nař. rozhodnutím rozhodl žal. úřad pouze o tom, zda st-lé jsou povinni platiti hektarový příspěvek ve smyslu § 73 náhr. zák. z plochy 325 ha 45 a 68 m², jak jim byl platebním příkazem ze 7. prosince 1922 předepsán, či pouze z plochy ve výměře 75 ha 45 a 68 m², jak se toho st-lé domáhali svým rozkladem a jak žádají to i ve stížnosti u nss podané.

Otázkou, jaká výměra půdy má st-lům ve smyslu § 11 zábor. zák. býti z majetku jim zabraného přidělena, se nař. rozhodnutí vůbec neobírá a v tom směru žal. úřad v nař. rozhodnutí vůbec nerozhodl.

Dovozuje-li stížnost, že st-lé mají nárok na to, aby jim ze zabrané půdy propuštěno bylo 500 ha proto, poněvadž dle jejich názoru jsou dány podmínky 2. věty § 11 záb. zák. a žádají-li, aby nárok ten byl nss-em uznán, jdou tyto vývody stížnosti mimo a nelze se jimi dle § 5 zák. o ss zabývati, poněvadž nař. rozhodnutím nebylo vůbec o nároku st-lů dle § 11 záb. zák. rozhodováno.

Žal. úřad zabýval se jediné otázkou, z jaké výměry je hektarový příspěvek platiti, a postupoval zcela zákonně, uznal-li že z celkové výměry velkého pozemkového majetku st-lům nesporně do spoluvlastnictví připsaného, od placení příspěvku toho osvobozeno je pouze 250 ha.

Stížnost dovozuje, že velký majetek st-lů, poněvadž tito nejsou nerozvedenými manžely, nýbrž bratry, nepatří vlastnicky jediné osobě. To žal. úřad vůbec netvrdí.

Stížnost však úplně přehlíží, že § 2 záb. zák. nejedná pouze o velkém majetku pozemkovém, náležejícím vlastnicky jediné osobě, nýbrž i o takovém majetku, patřícím týmž spoluvlastníkům. Zákon záborový klade tedy v § 2. záb. zák. pozemkový majetek, přesahující výměru v § tom uvedenou a náležející vlastnicky týmž spoluvlastníkům úplně na roveň majetku pozemkovému, patřícímu vlastnicky osobě jediné.

Když pak ustanovil předposl. odst. § 73 náhr. zák., že část majetku zabraného do 250 ha je osvobozena od tohoto příspěvku a neučinil žádného rozdílu mezi majetkem osoby jediné a majetkem náležejícím vlastnicky týmž spoluvlastníkům, nelze z ničeho dovoditi, že by každý

ze spoluvlastníků mohl uplatniti nárok na osvobození plochy 250 ha od placení tohoto příspěvku, když dle zásady v § 2 zák. vyslovené je pozemkový majetek náležející vlastnický týmž spoluvlastníkům úplně na roveň postaven majetek patřícímu osobě jedině.

Ve shodě s tím stanoví také nařízení z 29. prosince 1921 č. 496 Sb. v § 5, odst. 4., že při spoluvlastnictví podléhá celková půda nalézající se ve spoluvlastnictví příspěvku, a že část 250 ha od příspěvku osvobozená odečítá se **p o u z e j e d n o u**.

Že by nějakým výrokem žal. úřadu bylo již vysloveno, že se st-lům ve smyslu § 11 zák. ze záboru propouští 500 ha a že by tedy tato výměra nebyla více státem zabráná, toho stížnost netvrdí, naopak se vývody svými domáhá teprve takového výroku u nss-u.

Pokud však stpů neučiní rozhodnutí dle § 11 zák., je celý velký pozemkový majetek státem zabrán a je z něho, pokud nebyl převzat, s výhradou osvobozených 250 ha, příspěvek hektarový platiti. . . .

č. 2629.

P o z e m k o v á r e f o r m a: I. Ke stížnosti na nss proti oznámení stát. pozemkového úřadu o zamýšleném převzetí zabraného majetku pozemkového, stíženého fideikomisární substitucí jest legitimován pouze vlastník, nikoli též substituční čekatelé ani opatrovník substituční. — **II.** Při fideikomisární substitucí jest majetek patřící k substituční podstatě sčítati s ostatním jměním jejího vlastníka, které fideikomisární substitucí stíženo není, v jediný majetkový soubor podle § 2 zák. záborového.

(Nález ze dne 11. září 1923 č. 14907.)

Prejudikatura: Boh. 1311, 1757 a 2066 adm.

č. 2630.

P o l i c e j n í ř í z e n í t r e s t n í (Slovensko): Není vadou řízení, neprovedl-li úřad obviněným nabízené důkazy, které pro posouzení činu za vinu kladeného jsou nerozhodné.

P ř e d p i s y o p o t r a v i n á c h (Slovensko): Falšování mléka.

(Nález ze dne 11. září 1923 č. 15.045.)

Prejudikatura: Boh. 2162 adm.

V ě c: Josef S. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran přestupku předpisů o potravinách.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — —

Jest ovšem pravda, že podle všeobecně platných zásad řízení trestního má úřad vyšetřiti jak veškerý okolnosti obviněného usvědčující, tak i okolnosti ve prospěch obviněného svědčící, okolnosti svědčící pro jeho vinu i proti ní uvážiti, je oceniti a pak rozhodnouti (viz také § 147 uh. pol. trestního řádu). Takové ocenění může se ovšem přirozeně